

1) Kauza z Letiště Vodochody
sken

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 23. 6. 2016
MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ
sekretariát
zvláštní (rozkladové) komise
dne 30. 6. 2016
/podpis/

MINISTR ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

OU V BAŠTI

30. 06. 2016 Sp.zn.: 521

Příloh:

0730/2016/04

1:5

Č. j.: 1724/M/16

40590/ENV/16

Spis. zn.: R/3082

Vypraveno dne: 22-06-2016

ROZHODNUTÍ

O rozkladu společnosti Letiště Vodochody a.s., IČO: 281 99 472, se sídlem, U Letiště 374, 250 70 Odolena Voda – Dolínek, právně zastoupené Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem, se sídlem Bílkova 4, 110 00 Praha 1 (dále jen „odvolatel“), ze dne 27. 6. 2014, proti usnesení Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence (dále jen „ministerstvo“), ze dne 13. 6. 2014, č. j. 42412/ENV/14, jsem s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise ustavené podle ustanovení § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl v řízení, jehož účastníkem podle ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu je pouze odvolatel,

t a k t o :

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu **r u š í m** usnesení ministerstva ze dne 13. 6. 2014, č. j. 42412/ENV/14, a věc **v r a c í m** ministerstvu k novému projednání a rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ministerstva ze dne 13. 6. 2014, č.j. 42412/ENV/14 (dále jen „napadené usnesení“), bylo s odkazem na ustanovení § 156 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu zrušeno stanovisko ministerstva ze dne 29. 10. 2013, č.j. 71411/ENV/13, 76786/ENV/13, vydané podle ustanovení § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), k záměru Letiště Vodochody (dále jen „stanovisko EIA“).

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení ministerstva, zabývalo se ministerstvo při přezkoumání stanoviska EIA tím, jak byly v posudku k záměru Letiště Vodochody (dále jen „záměr“), zpracovaném RNDr. Vladimírem Ludvíkem v březnu 2013 (dále jen „posudek EIA“), vypořádány připomínky k vodohospodářskému řešení záměru, kdy podle ministerstva byly připomínky k dokumentaci vlivů záměru na životní prostředí (zpracované RNDr. Tomášem Bajerem, CSc., dále jen „dokumentace EIA“) vypořádány pouze formálně obecným sdělením. Podle ministerstva zůstala připomínka ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy zcela nevypořádána. Uvedené nedostatky posudku EIA se tak podle napadeného usnesení ministerstva odrazily ve stanovisku EIA, které neřeší

podstatu připomínek a odsouvá odpověď na zásadní otázky vlivu záměru na životní prostředí až na dobu po ukončení procesu posuzování vlivů záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. Jelikož nebyla vypořádána všechna vyjádření k dokumentaci EIA a k posudku EIA, dospělo ministerstvo v napadeném usnesení k závěru, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Pokud by se totiž nevypořádané připomínky ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti plánovaného zasakování ukázaly jako pravdivé, musela by být zásadním způsobem rekonstruována kanalizace do Vltavy a dále nově vyřešeno nakládání se srážkovými vodami, které měly být původně vsakovány. Tyto podstatné změny by pak musely být jakožto součásti záměru posouzeny z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle ministerstva nelze připustit, aby vlivy takto rozsáhlých staveb (rekonstrukce kanalizace do Vltavy, řešení odvodnění záměru) na životní prostředí byly posuzovány později a odděleně bez vztahu k posuzování záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. Celková přijatelnost záměru totiž musí být podle ministerstva vyhodnocena s přihlédnutím ke všem vlivům, které s realizací záměru souvisejí. Nevypořádání uvedených připomínek tak může mít vliv na věcnou správnost stanoviska EIA. Postup při vydání stanoviska EIA proto lze označit za rozporný se zásadou materiální pravdy podle ustanovení § 3 správního řádu, podle níž je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stanovisko EIA k záměru bylo vydáno jako kladné, aniž by byly vyhodnoceny všechny vlivy záměru na vodohospodářské poměry v území.

Dále bylo v odůvodnění napadeného usnesení ministerstva konstatováno, že v průběhu posuzování záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. byla vznesena řada připomínek, které se týkaly nedostatečného vyhodnocení hlukové zátěže vyvolané záměrem, a to zejména s ohledem na kumulaci této zátěže s hlukovou zátěží vyvolanou jinými zdroji hluku v dotčeném území, zejména silniční a železniční dopravou. Podle napadeného usnesení ministerstva bylo v dokumentaci EIA a posudku EIA předpokládáno zvýšení hlukového limitu pro veškerou silniční dopravu korekcí na starou hlukovou zátěž. Tento přístup zahrnující zvýšení limitu však nebyl nikterak odůvodněn, takže stanovisko EIA je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Pokud by nebylo použito korekce pro starou hlukovou zátěž, docházelo by v případě řady lokalit k překračování denních a nočních limitů hluku vlivem pozemní dopravy. V případě, kdy by se k nadlimitnímu hluku ze silniční dopravy vlivem záměru nezbytně přičítel jakýkoliv hluk z letecké dopravy, muselo by z podstaty věci docházet ke zhoršování již tak nepřijatelné hlukové situace, protože takovým stavem je již samotný vliv pozemní dopravy. Z vypořádání připomínek dotčené veřejnosti ve stanovisku EIA ohledně zvýšení hlukové zátěže, ke které dojde v důsledku kombinace zátěže z provozu letiště a zátěže ze stávající železniční a silniční dopravy, vyplývá podle ministerstva závěr, že záměr nebyl posouzen z hlediska hlukové zátěže v souladu se zákonem č. 100/2001 Sb.

Proti napadenému usnesení podal odvolatel rozklad ze dne 27. 6. 2014. V tomto podání je jednak učiněn podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení a jednak podán rozklad jako řádný opravný prostředek proti napadenému usnesení. Odvolatel dále doplnil rozklad proti napadenému usnesení podáním ze dne 31. 7. 2014.

O podaném rozkladu odvolatele ze dne 27. 6. 2014 ministr životního prostředí rozhodl rozhodnutím ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4751/M/14, 67609/ENV/14, sp. zn. R/3082 (dále jen „rozhodnutí ministra“), tak, že rozklad odvolatele podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené usnesení ministerstva potvrdil. Ministr ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že napadené usnesení bylo vydáno v souladu

s ustanovením § 156 odst. 2, § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu, které připouštějí, aby bylo nezákonné stanovisko EIA vydané podle ustanovení § 10 zákona č. 100/2001 Sb. zrušeno v přezkumném řízení. Ministr se dále vypořádal s námitkami rozkladu a přisvědčil právnímu závěru ministerstva, že po posouzení veškerých podkladů pro vydání stanoviska EIA shromážděných v rámci procesu EIA k záměru je zřejmé, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, jelikož při jeho vydání nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav (rozpor s ustanovením § 3 správního řádu) a ministerstvo záměr řádně neposoudilo v souladu se všemi požadavky zákona č. 100/2001 Sb.

Proti rozhodnutí ministra podal odvolatel správní žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterou následně městský soud odmítl usnesením ze dne 9. 1. 2015, č. j. 10 A 204/2014 – 46, s tím, že se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Ke kasační stížnosti odvolatele Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015 – 76, zrušil usnesení městského soudu ze dne 9. 1. 2015, č. j. 10 A 204/2014 – 46, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení s tím, že zatímco stanovisko EIA jako úkon podle části čtvrté správního řádu není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, rozhodnutí o jeho zrušení vydané v přezkumném řízení soudně přezkoumatelné je, protože má vliv na právní sféru toho, kdo měl na vydání stanoviska EIA zájem nebo dal k jeho vydání podnět. V dalším řízení městský soud dospěl k závěru, že správní žaloba odvolatele je v části důvodná, a rozsudkem ze dne 14. 12. 2015, č. j. 10 A 204/2014 – 197 (dále jen „rozsudek soudu“), zrušil původní rozhodnutí ministra o rozkladu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4751/M/14, 67609/ENV/14, a věc vrátil ministrově k dalšímu řízení.

Rozklad odvolatele ze dne 27. 6. 2014, doplněný dne 31. 7. 2014, jsem na základě předmětného rozsudku městského soudu předložil spolu s příslušným spisovým materiálem k posouzení své rozkladové komisi ustavené podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu. Na základě jejího návrhu jsem dospěl k závěru, že napadené usnesení ministerstva přísluší v souladu s ustanovením § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc ministerstvu vrátit k novému projednání a rozhodnutí, neboť toto usnesení bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

Při novém posouzení rozkladu odvolatele ze dne 27. 6. 2014 (doplněného podáním ze dne 31. 7. 2014) proti usnesení ministerstva ze dne 13. 6. 2014, č. j. 42412/ENV/14, kterým bylo s odkazem na ustanovení § 156 odst. 2 a ustanovení § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu zrušeno stanovisko EIA k záměru Letiště Vodochody, je třeba plně respektovat závazný právní názor vyslovený v rozsudku městského soudu. Jelikož jednotlivé žalobní body správní žaloby odvolatele proti rozhodnutí ministra a napadeného usnesení ministerstva byly totožné s námitkami nyní posuzovaného rozkladu, respektování závěrů rozsudku soudu k jednotlivým žalobním námitkám považuji zároveň za vypořádání se s jednotlivými rozkladovými námitkami odvolatele, jak odvolacím správnímu orgánu ukládá ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu.

Jak vyplývá z rozsudku městského soudu, soud neshledal důvodné žalobní námitky odvolatele ohledně nicotnosti rozhodnutí ministra a napadeného usnesení, potvrdil tak zákonnou možnost ministerstva zrušit stanovisko EIA v přezkumném řízení v souladu s ustanoveními § 156 odst. 2 a ustanoveními § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu, a to s odkazem na ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu. Jako nedůvodné městský soud odmítl i žalobní námitky odvolatele ohledně chybně určeného správního úřadu rozhodujícího v přezkumném řízení, stejně jako námitku

ohledně naplnění podmínek pro vedení zkráceného přezkumného řízení podle ustanovení § 98 správního řádu, námitku nemožnosti uplatnění práv účastníka řízení, námitku absence poučení žalobce podle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, stejně jako námitku ohledně porušení zásady rovnosti.

Městský soud, jak vyplývá z jeho rozsudku, považuje napadené usnesení ministerstva i rozhodnutí ministra za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, když vytýká ministrovi a ministerstvu nedostatečnost úvahy dle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Podle závazného právního názoru soudu je nutné, aby ministerstvo v dalším řízení znovu posoudilo a řádně odůvodnilo naplnění podmínek podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, tedy nejprve identifikovalo možnou újmu, jež by vznikla odvolateli zrušením souhlasného stanoviska EIA, a poté identifikovalo možnou újmu, jež by vznikla vydáním nezákonného stanoviska jiným osobám nebo veřejnému zájmu. V případě, že se potenciální újma odvolatele opírá o práva nabytá v dobré víře, musí ministerstvo následně poměřit obě identifikované újmy co do jejich vzájemného poměru. Městský soud v rozsudku jako nepřípustný označil závěr ministerstva v napadeném usnesení, že odvolatel nemohl být, co do obsahu stanoviska EIA, v dobré víře, jelikož si musel být vědom jeho nezákonnosti. K tomu městský soud uvedl, že: *„za úplnost a správnost procesu EIA nese odpovědnost ministerstvo, které stanovisko EIA vydává, odvolatel jako oznamovatel záměru neměl důvod nespolehat na správnost a zákonnost postupu ministerstva, které nemělo námitky vůči obsahu dokumentace záměru, nedostatky nebyly shledány ani posudkem a konečně i námitky dotčené veřejnosti byly ministerstvem vypořádány v tom smyslu, že nebrání vydání souhlasného stanoviska EIA při stanovení podmínek“*. Městský soud jako nesprávný označil i závěr ministra, vyslovený v jeho rozhodnutí, že: *„odvolateli nemohla vzniknout žádná újma, neboť taková újma by připadala v úvahu pouze tehdy, pokud by již bylo vydáno na základě stanoviska EIA navazující rozhodnutí“*.

Městský soud dále za důvodné označil žalobní námitky odvolatele týkající se obsahu napadených správních rozhodnutí. Konkrétně městský soud uvedl, že věcně se napadená správní rozhodnutí opírala o závěr, že nedostatečné vypořádání připomínek dotčené veřejnosti způsobilo zásadní vadu stanoviska EIA spočívající dílem v jeho nepřezkoumatelnosti, dílem v jeho nezákonnosti z důvodu, že neposoudilo všechny možné vlivy záměru na životní prostředí. Tyto výhrady se týkaly jednak otázky vodohospodářského řešení záměru, jednak otázky hlukové zátěže.

Městský soud dospěl k názoru, že závěr rozhodnutí ministra i napadeného usnesení o nezákonnosti způsobu vypořádání uplatněných námitek dotčené veřejnosti ohledně vodohospodářského řešení záměru není přiléhavý. Soud odmítl názor ministerstva vyslovený v napadeném usnesení, že by některá z dílčích námitek obce Zlončice nebyla ve stanovisku EIA vypořádána v tom smyslu, že by na ni nebylo ve stanovisku EIA vůbec reagováno. Pokud jde o potřebnou míru vypořádání připomínek dotčené veřejnosti, neplyne podle názoru městského soudu z ustanovení § 8 až § 9 a přílohy č. 6 zákona č. 100/2001 Sb. žádný bližší zákonný požadavek na obsah tohoto vypořádání. Městský soud konkrétně uvedl, že vypořádání vyjádření dotčené veřejnosti bude dostatečné potud, pokud identifikuje a posoudí jejich relevanci s ohledem na vymezený účel stanoviska EIA dle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb.

Zásadní otázkou, která musí být zodpovězena v dalším řízení ve věci, zůstává podle názoru městského soudu otázka, zda v posuzovaném případě byl postup ministerstva, který na konkrétní námitky dotčené veřejnosti obsažené ve

vyjádřeních k dokumentaci a posudku EIA reagoval nikoli požadavkem na doplnění dokumentace EIA, ale pouze jejich zohledněním při tvorbě podmínek souhlasného stanoviska EIA, v souladu s právními předpisy, či nikoliv. Městský soud k této otázce vyslovil obecnou zásadu, že: „...s ohledem na příslušnou judikaturu Soudního dvora EU musí být posouzení vlivů záměru na životní prostředí uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, který tento záměr může mít na životní prostředí, a v zásadě nelze odsouvat toto posouzení na pozdější dobu, kdy bude zpracována podrobnější dokumentace v navazujícím řízení.“ Podle rozsudku soudu v odůvodnění napadeného usnesení i rozhodnutí ministra chybí dostatečně přesvědčivá argumentace k tomu, zda tato zásada byla konkrétním postupem ministerstva při vydání stanoviska EIA porušena, či nikoli.

Městský soud dále uznal za důvodnou žalobní námitku odvolatele, že rozhodnutí ministra i napadené usnesení ministerstva je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i v části odůvodnění týkající se hlukové zátěže. Napadené usnesení vytýká, že jednak dokumentace EIA nespécifikuje, proč byla užitá korekce limitů na tzv. starou hlukovou zátěž; jednak z dokumentace EIA podle odůvodnění napadeného usnesení není zřejmé, zda byly hodnoceny kumulativní vlivy jednotlivých dopravních zdrojů hluku, či nikoli. Městský soud k tomu poukázal na to, že otázka aplikovatelnosti korekce limitů hluku na tzv. starou zátěž vyplývá přímo z nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, a ministerstvo tak mělo v rámci přezkumu stanoviska EIA samo posoudit, zda tato korekce byla provedena oprávněně či nikoli. Skutečnost, zda byl záměr z hlediska kumulativních vlivů hodnocen, a to i s ohledem na případnou neexistenci limitů pro kumulovanou hlukovou zátěž, či nikoli, vyplývá z obsahu dokumentace EIA, kterou však ministerstvo v odůvodnění napadeného usnesení nijak necituje, nehodnotí, neposuzuje, což způsobuje nepřezkoumatelnost příslušné části odůvodnění usnesení ministerstva.

Po podrobném posouzení věci a s přihlédnutím k závaznému právnímu názoru městského soudu jsem dospěl k závěru, že napadené usnesení ministerstva bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, konkrétně že jeho odůvodnění nespĺňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanoví, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí.

V dalším řízení musí ministerstvo znovu posoudit a především následně řádně odůvodnit, zda v procesu EIA byly dodrženy všechny zákonné procesní postupy, zda byly dostatečně materiálně vypořádaný (tedy nikoli pouze formálně) všechny připomínky dotčených orgánů státní správy, samosprávy i dotčené veřejnosti k dokumentaci i posudku EIA, a to tak, aby výsledné stanovisko EIA bylo způsobilé být objektivním odborným podkladem pro vydání rozhodnutí v navazujících správních řízeních podle zvláštních právních předpisů, které je výsledkem odborného posouzení záměru, které zahrnuje jeho podrobný popis, posouzení a vyhodnocení všech předpokládaných přímých a nepřímých vlivů provedení i neprovedení záměru na životní prostředí, při kterém se vychází ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru (ustanovení § 1 a 5 zákona č. 100/2001 Sb.).

Konstatuji, že dokumenty shromážděné v rámci procesu EIA vzbuzují důvodné pochybnosti o řádně zjištěném skutkovém stavu, když již v průběhu procesu EIA zřejmě byly k dispozici i odborně podložené informace, že jsou zde další

významné relevantní vlivy záměru (vodohospodářské vlivy a otázka hlukového zatížení obyvatel), které bylo nutné zahrnout do hodnocení, tedy bylo nutné již v rámci dokumentace a posudku EIA řešit a navrhnout konkrétní možná technická řešení k odstranění nebo zmírnění těchto nepříznivých vlivů záměru.

K tomu upozorňuji především na ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 100/2001 Sb., která stanoví, že posuzování zahrnuje zjištění, popis, posouzení a vyhodnocení předpokládaných přímých a nepřímých vlivů provedení i neprovedení záměru na životní prostředí, a *při posuzování vlivů záměru na životní prostředí se vychází ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru.* Pokud je účelem posuzování vlivů na životní prostředí získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí v navazujících správních řízeních, je zřejmé, že pokud je předmětem posuzování výstavba mezinárodního letiště s nepochybně významnými vlivy na životní prostředí, a to v daném případě navíc v území se zřejmě značně složitými hydrogeologickými podmínkami (jak naznačují dokumenty doposud shromážděné v rámci procesu EIA), je nutné, aby v rámci procesu EIA byly nejprve objektivně, odborně a komplexně zjištěny a vyhodnoceny současné hydrogeologické podmínky území s použitím příslušných dostupných měřících a analytických metod, následně objektivně a odborně vyhodnoceny všechny přímé a nepřímé vlivy záměru na vodohospodářské poměry v území a na základě závěrů takového posouzení v souladu s požadavkem ustanovení § 5 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. navržena konkrétní opatření k předcházení nepříznivým vlivům na životní prostředí provedením záměru, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů, popřípadě ke zvýšení příznivých vlivů na životní prostředí provedením záměru, a to včetně vyhodnocení předpokládaných účinků konkrétně navrhovaných opatření.

Pokud ministerstvo po novém podrobném posouzení věci dojde opět k závěru, že původní stanovisko EIA je nezákonné pro rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, tedy že při zohlednění všech podkladů shromážděných v proběhlém procesu EIA se ukáže, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že nebyla splněna základní podmínka pro řádné zákonné posouzení EIA a naplnění principu prevence při ochraně životního prostředí a dalších zákonem chráněných veřejných zájmů, přísluší ministerstvu v dalším řízení stanovisko EIA opět zrušit a umožnit tak nové, řádné posouzení záměru. V opačném případě přísluší přezkumné řízení zahájené ministerstvem zastavit.

Z uvedených důvodů jsem rozhodl tak, jak je výše uvedeno ve výroku.

Poučení o opravném prostředku

Toto rozhodnutí je konečné. V souladu s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu se nelze proti němu odvolat (podat rozklad).

V Praze dne 29. 6. 2016

Mgr. Richard Brabec
ministr životního prostředí

Toto rozhodnutí obdrží:

A. Do vlastních rukou:

Mgr. Jiří Oswald
advokát
Bílková 4
110 00 Praha 1

B. Na vědomí po nabytí právní moci:

1. MŽP
odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence
(*spolu se spisem*)
zde
2. RNDr. Tomáš Bajer, CSc.
Šafaříkova 436
533 51 Pardubice
3. RNDr. Vladimír Ludvík
Šafaříkova 484
500 02 Hradec Králové
4. Středočeský kraj
Zborovská 11
150 21 Praha 5
5. Obec Bašť
Obecní 126
250 65 Bašť
6. Obec Dolany
Dolany 95
278 01 Kralupy nad Vltavou
7. Obec Dřínov
Dřínov 38
277 45 Úžice
8. Obec Chvatěruby
Chvatěruby čp. 230
278 01 Kralupy nad Vltavou
9. Obec Klíčany
Ke školce 8
250 69 Klíčany
10. Obec Kozomín
Kozomín č.p. 28
277 45 p. Úžice

11. Město Kralupy nad Vltavou
Palackého nám. 1
278 01 Kralupy nad Vltavou
12. Město Libčice nad Vltavou
náměstí Svobody 90
252 66 Libčice n/Vlt.
13. Obec Líbeznice
Mělnická 43
250 65 Líbeznice
14. Obec Máslovice
Pražská 18,
250 69 Máslovice
15. Obec Měšice
Hlavní 55/22
250 64 Měšice
16. Obec Mratín
Kostelecká 131
25063 Mratín
17. Město Odolena Voda
Dolní náměstí 14
250 70 Odolena Voda
18. Obec Panenské Břežany
Hlavní čp. 17
250 70 Panenské Břežany
19. Obec Postřizín
Pražská č. p. 42
250 70 Postřizín
20. Obec Předboj
Hlavní 18
Předboj
250 72 Kojetice
21. Obec Tursko
Čestmírovo nám. 59
252 65 Tursko
22. Obec Úžice
Nádražní 200
277 45 Úžice u Kralup n. Vlt.
23. Obec Veleň
Hlavní č.p. 7
250 63 Veleň

24. Obec Vodochody
Průběžná 50
250 69 Vodochody
25. Obec Zlončice
Zlončice 40
278 01 Kralupy nad Vltavou
26. Krajský úřad Středočeského kraje
odbor životního prostředí a zemědělství
Zborovská 11
150 21 Praha 5
27. Obecní úřad Panenské Břežany
Hlavní čp. 17
250 70 Panenské Břežany
28. Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav
Masarykovo náměstí čp. 1 a 2
250 01 Brandýs nad Labem - Stará Boleslav
29. Městský úřad Kralupy nad Vltavou
Palackého nám. 1
278 01 Kralupy nad Vltavou
30. Městský úřad Slaný
Velvarská 136
274 01 Slaný
31. Krajská hygienická stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze
Dittrichova 329/17
128 01 PRAHA 2
32. Česká inspekce životního prostředí
oblastní inspektorát Praha
Wolkerova 40/11
160 00 Praha 6
33. Povodí Vltavy, s. p.
Holečkova 8
150 24 Praha 5
34. Ministerstvo dopravy
nábr. L. Svobody 1222/12
110 15 Praha 1
35. Státní pozemkový úřad
Husinecká 1024/11a,
130 00 Praha 3 - Žižkov
36. Letiště Vodochody a. s.
U Letiště 374
250 70 Odolena Voda

37. Mgr. Luděk Šíkola
advokát ve společnosti Doucha Šíkola advokáti s. r. o.
Mezibranská 7
110 00 Praha 1